

§ 19 om foranstaltninger i anledning af en efterlysning har imidlertid alene praktisk betydning i de tilfælde, hvor udleveringssagen er indledt uden nogen forudgående begæring om udlevering i medfør af § 18 a. I de tilfælde, hvor udleveringssagen indledes i medfør af § 18 a, vil frihedsberøvelse i stedet ske med hjemmel i § 18 b, stk. 2. § 20 om justitsministerens samtykke til videreudlevering m.v. får betydning i de tilfælde, hvor den berørte person i medfør af § 18 c, stk. 1, alene giver samtykke til udlevering og således ikke tillige giver afkald på anvendelse af specialitetsreglen. § 20 skal endvidere altid anvendes, når der er spørgsmål om videreudlevering til en tredje stat uden for EU-medlemsstaterne. Betingelserne for transit, jf. udleveringslovens § 21, berøres ikke af lovforslagets bestemmelser.

Af udleveringslovens § 1 følger, at loven og dermed også kapitel 3 a ikke finder anvendelse på behandlingen af begæring om udlevering fra Danmark til et af de nordiske lande. På sådanne tilfælde gælder fortsat den særlige lovgivning herom.

§ 18 a vil i praksis indebære, at behandlingen af en begæring om udlevering kan indledes straks ved politiets modtagelse af en efterlysning fra Interpol. Det forudsættes, at politiet ved anholdelsen af den eftersøgte person eller i umiddelbar tilknytning hertil vejleder den pågældende om muligheden for at give indenretligt samtykke til udlevering og afkald på specialitetsreglen. Et indenretligt samtykke vil i givet fald kunne meddeles allerede under det retsmøde, der afholdes med henblik på varetægtsfængsling. Meddeles samtykke i dette retsmøde, skal den begærende stat omgående underrettes herom, jf. konventionens art. 8, stk. 1, 1. pkt. Endvidere skal sagen forelægges Justitsministeriet med henblik på afgørelse af spørgsmålet om udlevering på det foreliggende grundlag, jf. § 18 c, stk. 2. Efter omstændighederne vil udlevering herefter umiddelbart kunne iværksættes af politiet. Meddeles der ikke samtykke til udlevering, skal den begærende stat underrettes herom med henblik på at få lejlighed til at fremsende en formel udleveringsbegæring, jf. konventionens art. 10 og § 18 c, stk. 1, 2. pkt.

At samtykke ikke meddeles under retsmødet med henblik på varetægtsfængsling, f.eks. fordi spørgsmålet ønskes drøftet nærmere med forsvareren, afskærer ikke den pågældende fra i et senere retsmøde at meddele samtykke, jf. herved konventionens art. 8, stk. 1, 2. pkt., og § 18 c, stk. 1, 1. pkt. Den pågældende vil således også kunne meddele samtykke i medfør af sidstnævnte bestemmelse, selv om den begærende stat i mellemtiden har fremsendt en formel udleveringsbegæring, jf. konventionens art. 12, stk. 1, 2. led.

Til § 18 b

§ 18 b, *stk. 1*, svarer til udleveringslovens § 12, 2. pkt. Henvisningen i § 18 b, *stk. 2, 1. pkt.*, til udleveringslovens § 13 indebærer, at der til fremme af undersøgelsen og for at sikre udleveringen kan iværksættes anholdelse, jf. retsplejelovens kapitel 69, varetægtsfængsling, jf. retsplejelovens kapitel 70, legemsindgreb, jf. retsplejelovens kapitel 72, ransagning, jf. retsplejelovens kapitel 73, og beslaglæggelse, jf. retsplejelovens kapitel 75 b.

Henvisningen i § 18 b, *stk. 2, 1. pkt.*, til udleveringslovens § 14 indebærer, at der, når der iværksættes undersøgelse i medfør af § 18 b, stk. 1, skal beskikkes en forsvarer for den, der søges udleveret, medmindre den pågældende selv vælger en forsvarer. Henvisningen indebærer endvidere, at reglerne i retsplejelovens kapitel 66 om beskikkelse og valg af forsvarer i øvrigt finder tilsvarende anvendelse. Af henvisningen til udleveringslovens § 14, stk. 2, følger, at udgifterne til en beskikket forsvarer og andre sagsomkostninger afholdes af det offentlige, medmindre retten under særlige omstændigheder bestemmer, at de skal betales af den, der søges udleveret. Om forsvarerbeskikkelse og afholdelse af udgifter og andre sagsomkostninger gælder således samme regler, uanset om udleveringssagen behandles efter de almindelige regler i kapitel 3 eller de nye regler om en forenklet behandling i kapitel 3 a.

§ 18 b, *stk. 2, 2. pkt.*, indebærer bl.a., at varetægtsfængsling som udgangspunkt skal ophæves, såfremt en formel udleveringsbegæring ikke er modtaget senest 30 dage efter anholdelsen. Retten kan dog i særlige tilfælde forlænge denne frist. En lignende bestemmelse er fastsat i udleveringslovens § 19, stk. 2.

At der gælder en frist for varigheden af straffeprocessuelle tvangsindgreb, iværksat på grundlag af en eftersøgning, har sammenhæng med forbudet i 1957-konventionens art. 16, stk. 4, mod at udstrække en foreløbig fængsling ud over 40 dage, regnet fra anholdelsesdagen. Har den anmodede stat ikke inden dette tidspunkt modtaget en formel udleveringsbegæring, jf. 1957-konventionens art. 12, skal den pågældende løslades. Som det fremgår af de almindelige bemærkninger, pkt. 2.2.5. og 2.2.7., skyldes de frister for underretning af den begærende stat, der er fastsat i konventionens art. 8, stk. 1, og 10, stk. 2, ønsket om at sikre den begærende stat mulighed for at indgive en formel udleveringsbegæring inden udløbet af 40-dages fristen i de tilfælde, hvor det enten er klart, at den forenklete fremgangsmåde ikke kan benyttes, eller usikkert, om den vil blive benyttet. Tilbagekalder den berørte person sit samtykke til udlevering, jf. nedenfor, indebærer konventionens